

EDICIJA
SAVREMENA SVETSKA PROZA
Knjiga br. 370

Naslov originala:
Helen Hoang
The Bride Test

Copyright © 2019 by Helen Hoang
Copyright za izdanje na srpskom © Evro Book 2020

Sva prava zadržana.

Urednik izdanja: Gordana Subotić
Lektura: Redakcija Evro Book
Tehnički urednik i dizajn korica: Vesna Pijanović

www.evrobook.rs
redakcija@evrobook.com
marketing@evrobook.com
prodaja@evrobook.com

Helen Hoang

BRAČNA PROBA

S engleskog preveli
Danijela Mihajlović
Vladimir D. Janković

Beograd, januar 2020
Prvo izdanje

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvom distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o autorskim pravima.

Ovu knjigu posvećujem

Me

Hvala ti što me voliš i učiš me
kako da ostvarim svoje sne.

Ponosna sam što sam tvoja.

i

Džoniju

Još mi nedostaješ, naročito na svadbama.

Voleću te, zauvek.

Prolog

*Pre deset godina
San Hoze, Kalifornija*

Hai je trebalo da plače. Znao je da bi trebalo da plače. Svi ostali su plakali.

Ali njemu su oči bile suve. Ako ga je nešto i peklo u očima, bilo je to zbog gustog dima od tamjana u sali za zakušku pri pogrebnom preduzeću. Da li je bio tužan? Da njega pitate, rekao bi da jeste. Ali trebalo bi da je *tužniji*. Kad vam najbolji prijatelj ovako umre, trebalo bi da ste skrhani. Da je ovo vijetnamska opera, njegove suze slile bi se u čitave reke, u kojima bi se svi podavili.

Zašto mu je um tako bistar? Zašto razmišlja o domaćem zadatku koji je trebalo uraditi za sutra? Kako on to još uopšte funkcioniše?

Njegova rođaka Sara neutešno je ridala, a onda je morala da otrči do toaleta da se ispovraća. I još je tamo, pretpostavljao je Hai, mučnina ne popušta, vraća se u talasima. Njena majka, Di Mai, sedela je sva ukočena u prednjem redu, sastavljenih dlanova i spuštene glave. Haijeva mama bi je potapšala po leđima s vremena na vreme, ali ona se na to nije obazirala. Kao i Hai, ni ona nije lila suze – sve ih je isplakala dan ranije. Porodica je bila zabrinuta za nju. Istopila se žena, osušila se onog trena kad je primila poziv.

Redovi budističkih monaha zaklanjali su mu pogled na otvoreni kovčeg, ali to je bilo dobro. Iako su pogrebnici obavili svoj posao najbolje što su umeli, telo je izgledalo izobličeno i nekako, neprirodno. Nije to bio šesnaestogodišnji dečko, Haijev prijatelj i omiljeni rođak. Nije to bio Endi.

Endija nema više.

Jedino što je od Endija ostalo – ostalo je u Haijevim uspomenama. Borbe štapovima i mačevima, rvanje – discipline u kojima Hai nikad nije pobedio, ali se, isto tako, nikad nije predao. Radije bi polomio obe ruke nego što bi priznao Endiju da je za njega tatamata. Endi je imao običaj da kaže da je Hai bolesno tvrdoglav. Hai je pak istrajno tvrdio da se samo drži principa. Dobro se sećao njihovih dugih šetnji do kuće, kad je sunce teško nalegalo na njih, teže nego rančevi puni knjiga, i razgovora koje su tokom tih dugih pešačenja vodili.

Čak i sad kao da je čuo podsmešljiv ton svog rođaka. Nije mogao da se seti svih okolnosti, ali reči su ostale.

Tebe ništa ne pogađa. Kao da ti je srce od kamena.

Tada nije razumeo Endija. Tek sad je polako shvatao smisao njegovih reči.

Prostoriju je ispunilo tiho i prigušeno budističko pojanje, u falšu, na jeziku koji niko nije razumeo. Prelivao se preko i oko njega, titrao mu je u glavi, a on nije mogao da prestane da pocupkuje nogom, iako su ga zbog toga ljudi gledali. Bacio je pogled na časovnik: da, ovo traje već satima. Samo kad bi ta buka već jednom prestala, pomislio je. Mogao je maltene da zamisli sebe kako se puzeći uvlači u kovčeg i zatvara poklopac – samo da se tog zvuka oslobodi. Ali tako bi ostao s lešom u tom skućenom prostoru, a nije bio siguran da li bi to bilo bolje od njegovog sadašnjeg položaja.

Da je Endi ovde, *živ* i ovde, pobjegli bi zajedno i našli neku zanimaciju, makar to bilo šutiranje kamenčića po parkiralištu. Endi je bio dobar u tome. Uvek je tu kad ti zatreba. Samo, sad ga nema.

Haijev stariji brat je sedeo do njega, ali Hai je znao da Kuan neće hteti da izađe ranije. Sahrane su izmišljene za ljude

kao što je Kuan. Njemu je bio potreban zaključak, ili šta je već to što ljudi dobiju iz takvih događaja. Sa svojom zastrašujućom telesnom građom i novim tetovažama na vratu i rukama, Kuan je izgledao kao opasan, zajeban tip, ipak, oči su mu bile crvene. S vremena na vreme diskretno bi obrisao mokre obraze. Kao i uvek, Hai je pozeleo da je i on kao svoj brat.

Metalna posuda je zazvečala i pojanje je prestalo. U prostoriji se odmah osetilo olakšanje i ošamutilo sve prisutne, kao da je odjednom popustio ogroman pritisak. Monasi su zajedno s nosačima zatvorili kovčeg, a onda je, u tišini, pratnja ispunila središnji prolaz. Budući da nije voleo stajanje u redovima i klaustrofobiju koju su mu izazivala zbijena tela, Hai je ostao da sedi, dok je Kuan već bio na nogama, stisnuo ga za rame, i pridružio se pratnji.

Gledao je kako rodbina hoda pored njega. Neki su plakali ne krijući suze. Drugi su bol podnosili stoički, ali je čak i njemu bilo očigledno da su ophrvani tugom. Tetke, ujaci, rođaci, dalja rodbina, porodični prijatelji, svi su pridržavali jedni druge, ujedinjeni u tom osećaju koji se zove žalost. Kao i obično, Hai je ostao po strani.

Grupa starijih žena, među kojima je bila i njegova majka, Di Mai, i još dve njegove tetke, išle su na kraju reda i izgledale kao da će svaki čas izgubiti svest; držale su se jedna uz drugu, isto kao što su se, po pričama, držale jedna uz drugu i kao devojčice. Da nisu sve nosile crninu, moglo se pomisliti da prisustvuju nekom venčanju. Dijamanti i žad visili su sa njihovih ušiju, vratova, prstiju; kroz dim tamjana, Hai je mogao da oseti miris njihove šminke i parfema.

Dok su prolazile pored njegovog reda, on je ustao i ispravio se u sakou koji je nasledio od Kuana. Morao je još mnogo da poraste da bi ga popunio. I zgibova da uradi. Hiljade zgibova. Počeće koliko večeras.

Podigavši pogled, shvatio je da su se dame zaustavile pored njega. Di Mai je pružila ruku ka njegovom obrazu, ali se zaustavila pre nego što ga je dotakla.

– Mislila sam da ste vas dvojica bliski. Zar ti nije žao što ga više nema?

Srce mu je poskočilo i počelo da tuče, tako brzo da ga je zabolelo. Kad je zaustio da odgovori, glas ga je izdao. Grlo mu se steglo, nije mogao da bekne.

– Naravno da su bili bliski – procedila je njegova majka pa povukla sestru za ruku. – Hajde, Mai, idemo. Čekaju nas.

Stajao je kao ukopan, posmatrajući kako nestaju s one strane vrata. Naravno, bio je svestan da stoji u mestu, ali se osećao kao da pada. Dole, dole, dole.

Mislila sam da ste vas dvojica bliski.

Još od osnovne škole, kad je njegov učitelj izričito zahtevao da ga roditelji vode kod psihologa, znao je da je drugačiji od ostalih. Međutim, veći deo njegove porodice zanemario je postavljenu dijagnozu; za njih je on bio samo „malo čudan”. U unutrašnjosti Vijetnama, autizam i Aspergerov sindrom nisu postojali. Osim toga, on nikada nije upadao u nevolje i dobro mu je išlo u školi. Kakve onda ima veze što je malo čudan?

Mislila sam da ste vas dvojica bliski.

Ove reči su mu neprestano odzvanjale u glavi, navodeći ga na neugodnu samospoznaju: da, bio je drugačiji, ali na loš način.

Mislila sam da ste vas dvojica bliski.

Endi nije bio samo njegov najbolji drug. Bio mu je *jedini* drug. Bio mu je blizak da bliži ne može biti. Ako Hai nije u stanju da tuguje za Endijem, to znači samo jedno: da nije ni sposoban za tugovanje. Ako ne ume da ožali jedinog druga, onda je i suprotno tačno.

Ne ume da voli.

Endi je bio u pravu. Haijevo srce je zaista kao od kamena.

Ta spoznaja ga je preplavila brzinom kojom se naftna mrlja širi po površini mora. To mu se nije dopalo, ali nije mu preostalo ništa osim da se pomiri s tim. To ne može da popravi. Takav je kakav je.

Mislila sam da ste vas dvojica bliski.

Takav je kakav je... *Loš.*

Ispravio je šaku, razmrdao prste. Noge su mu se pomerile kad im je tako naredio. Duboko je udahnuo. Video je, čuo je, doživeo je. Sve to mu se činilo neverovatno nepravedno. On ne bi tako izabrao. Da je mogao da bira ko će završiti u tom kovčegu.

Pojanje je ponovo počelo, što je bio znak da se sahrana bliži kraju. Vreme je da se priključi ostalima za poslednje *zbogom* / poslednji pozdrav pokojniku. Činilo se da niko od njih ne shvata da tu nema *boga* / ničega *zdravog*, čim Endi ne može da uzvрати *zbogom* / pozdrav. Što se tiče Haija, on bi najradije da ne mora ništa da kaže.

1.

*Pre dva meseca
T. P. Ho Ši Min, Vijetnam*

Čišćenje toaleta obično nije bilo tako zanimljivo. Mi je toliko puta to radila da joj je već bila ustaljena rutina. Poprskaj sve otrovom. Sipaj otrov unutra. Ribaj, ribaj, ribaj, ribaj, ribaj. Briši, briši, briši. Isperi. Sve to za manje od dva minuta. Da postoji takmičenje u čišćenju toaleta, Mi bi bila na samom vrhu liste. Međutim, danas ne bi. Ometali su je zvuci iz susjedne kabine.

Bila je prilično sigurna da devojka unutra plače. Ili vežba. Odande su dopirali glasni uzdasi. Kakve se to vežbe rade u kabini toaleta? Možda podizanje kolena.

Prigušen zvuk pratilo je tanušno cviljenje i Mi je ispustila četku za ribanje toaleta. Nema više sumnje da je to plač. Prislonila je glavu uza zid kabine i pročistila grlo:

– Gospođice, je l' sve u redu?

– Da, sve je u redu – rekla je devojka, ali je zaplakala glasnije, da bi naglo prestala i onda prigušeno, teško disala.

– Ja radim u ovom hotelu – kao čistačica/služavka. – Ako vas je neko dirao, mogu da vam pomognem. Svakako bi pokušala. Ništa joj nije išlo na živce kao siledžije. Mada, nije smela da dopusti da izgubi ovaj posao.

– Ne, dobro sam.

Reza na vratima je zvecknula i začuo se zvuk potpetica po mermernom podu.

Mi je provirila iz kabine taman na vreme da vidi lepu devojkicu kako se gega prema umivaonicima. Nosila je zastrašujuće visoke štikle, najviše koje je Mi ikad videla i crvenu, usku kožnu haljinu, koja joj je jedva pokrivala zadnjicu. Da je verovati bilo čemu što je govorila Miina baka, ova devojkica bi zatrudnela onog trenutka kad kroči na ulicu. Verovatno je već bila trudna – od snage muškog pogleda koji plodi.

Po Miinom mišljenju, ona je zatrudnela tako što se petljala sa školskim plejbojem; nisu joj bile potrebne nikakve oskudne haljinice ni štikle. U početku mu se opirala. Majka i baka su bile izričite u tome da je škola na prvom mestu, ali on ju je proganjao sve dok nije popustila, misleći da je to prava ljubav. Međutim, umesto da se oženi njom kad mu je saopštila da će dobiti bebu, on joj je preko volje ponudio da bude njegova tajna ljubavnica. Ona nije bila devojkica koju bi upoznao sa svojom porodicom koja je pripadala višoj klasi i, gle čuda, on je već bio veren, i nije nameravao da odustane od venčanja. Naravno, Mi ga je odbila, što je za njega predstavljalo i olakšanje i šok, kakav džukac. S druge strane, njena porodica je bila skrhanja od razočaranja – velike nade su polagali u nju. Ipak, kao što je Mi od njih i očekivala, izdržavali su i nju i dete.

Devojkica u crvenoj haljini je oprala ruke i skinula tragove razmazane maskare sa obraza, spustila peškir na ploču pored umivaonika pa izašla iz toaleta. Miina žuta gumena rukavica zaškripala je kad je stisnula šaku. Korpa za ubruse bila je *tačno pored nje*. Gundajući u sebi, prišla je umivaoniku, prebrisala ploču onim peškirom i bacila ga u korpu. Brzo je pregledala umivaonik, ploču, ogledalo i uredno složene peškire, utvrdila da je sve u najboljem redu i krenula ka poslednjoj kabini.

Vrata toaleta su se otvorila i druga devojkica je utrčala unutra. Do struka duge crne kose, mršava, dugonoga, na visokim potpeticama – ličila je na prethodnu devojkicu. Osim što joj je

haljina bila bela. Da li se to u u hotelu održava neka svečanost? I zašto i ova devojka plače?

– Gospođice, jeste li dobro? – upitala ju je Mi, obazrivo joj prilazeći.

Devojka je pokvasila lice.

– Dobro sam – rekla je.

Spustila je mokre ruke na ploču pored lavaboa, praveći nered koji će Mi morati da počisti, zagledala se u svoj odraz u ogledalu i duboko uzdahnula.

– Mislila sam da će mene izabrati. Bila sam sigurna. Zašto postavlja takvo pitanje, ako ne želi odgovor? Ona je jedina lukava žena.

Mi je otrgla pogled sa svežih kapi vode na ploči i usredsredila se na devojčino lice.

– Koja žena? I za šta da vas izabere?

Devojka je prostrelila pogledom Miinu hotelsku uniformu i prevrnula očima.

– Vi to ne biste razumeli.

Mi se ukočila i zajapurila. Već se susretala sa tim pogledom i rečima. Znala je šta znače. Devojka je otišla pre nego što je uspela da joj uzvрати kako dolikuje. I na stranu i devojčin deda i svi njeni ostali preci, još jedan izgužvani peškiri je ostao da leži na ploči pored umivaonika.

Mi je prišla umivaoniku, sredila nered koji je ostao iza devojke i bacila peškiri u korpu. Makar je tako naumila. Ali promašila je i peškiri je završio na podu. Pušeci se od besa, otišla je da ga pokupi.

Baš kad ga je obavila prstima u rukavicama, vrata su se ponovo otvorila. Mi je prevrnula očima. Ako se pojavi još jedna razmažena plačljivica, pobeći će u toalet na drugom kraju hotela.

Ali ovo nije bila devojka već starija žena umornog lica, koja je sela na baršunom tapacirana sedišta. Mi je u njoj odmah prepoznala Vijetnamku iz dijaspora. Odalo ju je nekoliko stvari: ogromna originalna tašna luj viton, skupa odeća i stopala. S pedikiranim noktima i bez ijednog zadebljanja – takva

stopala u sandalama mogla je da ima samo Vijetnamka koja živi u inostranstvu. Ti ljudi daju baš dobre napojnice, svugde. Pare praktično cure sa njih. Možda će Mi danas imati sreće.

Bacila je peškir u korpu i prišla ženi.

– Gospođo, mogu li da vam pomognem?

Dama je odmahнула rukom, htela je da je ostavi na miru.

– Samo mi recite ako vam nešto treba. Uživajte. Ovo je veoma lep toalet.

Trgnula se, poželeвши da povuče poslednje reči, pa krenula da oriba druge toalete. Nije joj bilo jasno šta će im taj kutak za sedenje. Jeste bio lep, ali ko bi poželeo da se opusti negde gde se čuje sve ono što se dešava po klozetskim kabinama.

Završila je posao, spustila kofu sa sredstvima za čišćenje pored umivaonika i još jednom pogledala unaokolo. Jedan peškir se malo odmotao, pa ga je ovlaš protresla, ponovo sklopila i vratila na gomilu ostalih. Onda je premestila kutiju s papirnim ubrusima. Tako. Sad je sve kako treba.

Sagnula se da uzme kofu, ali pre nego što su joj se prsti sklopili oko drške, gospođa je progovorila. – Zašto si tu kutiju s ubrusima baš tako namestila?

Mi se uspravila, pogledala u kutiju, pa se okrenula prema gospođi. – Zato što se tako u ovom hotelu zahteva, gospođo.

Po gospođinom licu videlo se da se premišlja, a onda je pozvala Mi da sedne pored nje, potapšavši mesto pored sebe. – Dođi da popričamo nakratko. Možeš me zvati Ko Na.

Mi se nasmešila, malo u čudu, i kao što se od nje tražilo, sela do gospođe, držeći se uspravno, sklopljenih ruku i stisnutih kolena, slika i prilika čednosti. Baka bi bila ponosna na nju.

Oštar pogled te žene bledog, napuderisanog lica procenjivao je sada Mi, kao što je ona maločas procenjivala stanje oko umivaonika; mlada žena je nespreno stisnula noge i uputila joj svoj najsladji osmeh.

Kada je pročitala njeno ime s pločice, gospođa joj se obratila. – Znači, zoveš se Tran Nok Mi.

– Da, gospođo.

– Čistiš hotelske toalete? Šta još radiš?

Mi je osećala da će je osmeh izdati, ali se potrudila da ga zadrži. – Čistim sobe i kupatila u njima, menjam posteljinu, nameštam krevete, usisavam i slično. – Nije to bio posao iz njenih devojačkih snova, ali bio je pristojno plaćen, te se trudila da marljivo radi.

– Ah, tako... Ti si polutanka – rekla je gospođa nagnuvši se napred; uhvatila ju je za bradu i okrenula ka sebi. – Imas zelene oči.

Mi je zadržala dah pokušavajući da otkrije kakvo je gospodino mišljenje o tome. Ponekad bi joj to išlo u prilog. U većini slučajeva nije. Mnogo je zgodnije biti mešanac ako si bogat.

Gospođa se namrštila. – Ali kako? Ovde još od rata nije bilo američkih vojnika.

Mi je slegnula ramenima. – Moja majka kaže da je to bio neki biznismen. Ja ga nisam upoznala. Majka mu je, navodno, bila kućna pomoćnica, i još ponešto; njihova veza se završila kad i projekat na kojem je radio, jer je on tada napustio zemlju. Tek nakon njegovog odlaska, majka je otkrila da je trudna, ali tad je već bilo kasno. Nije znala kako da ga nađe. Nije joj preostalo ništa drugo nego da se vrati kući i živi sa svojom porodicom. Mi je uvek mislila da će proći bolje od svoje majke, ali uspela je jedino da je prati u korak.

Gospođa je klimnula glavom i stegla je za ruku. – Jesi li se tek doselila u grad? Ne izgledaš kao da si odavde.

Mi je pogledala u stranu, osmeh joj je već bio izbledeo. Odrasla je u porodici u kojoj nikad nije bilo dovoljno novca, ali tek kad je došla u grad, shvatila je koliko su u stvari bili siromašni. – Doselili smo se pre nekoliko meseci jer sam dobila posao ovde. Zar se toliko vidi?

Gospođa ju je neobično blagonaklono potapšala po obrazu. – Još si naivna kao prava seljančica. Odakle si?

– Iz jednog sela na reci, blizu Mi Toa.

Širok osmeh razlio se gospođi preko lica. – Sad znam zašto si mi se dopala. Nije nevažno odakle je čovek. Ja sam odrasla u Mi Tou. I svoj restoran sam nazvala *Mi To rezanci*. Vrlo

dobar restoran, u Kaliforniji. O njemu se priča na televiziji i piše u novinama. Mada ti ovde verovatno nisi čula za njega. – Gospođa je uzdahnula, pa je opet strogo pogledala. – Koliko imaš godina?

– Dvadeset tri.

– Izgledaš mlađe – kroz smeh je rekla Ko Na. – Ali to su lepe godine.

Lepe godine – za šta? Mi te reči nije izgovorila. Napojnica ili ne, bila je spremna da privede kraju ovaj razgovor. Možda bi neka devojka iz grada to već učinila. Toaleti se neće sami oribati.

– Jesi li nekad razmišljala da odeš u Ameriku? – upitala ju je Ko Na.

Mi je odmahнула glavom, slagavši. Kao mala maštala je o tome da živi negde gde zbog svog mešovitog porekla neće štrčati i gde će, možda, upoznati svog zelenookog oca. Ali nije samo okean delio Vijetnam od Amerike; što je Mo više sazrevala, to je razdaljina sve više rasla.

– Jesi li udata? – upitala je gospođa. – Imaš li momka?

– Ne, ni muža ni momka.

Prešla je rukom preko butina i uhvatila se za kolena. Šta hoće ova žena? Čula je ona strašne priče o strancima. Da ova žena, sva tako slatkasta, ne pokušava da je namami kako bi je prodala u Kambodžu da se prostituiše?

– Nemoj da brineš. Imam dobre namere. Vidi, sad ću nešto da ti pokažem. – Počela je da kopa po svojoj ogromnoj tašni luj viton, pa iščeprkala neki koverat. Izvukla je iz njega jednu fotografiju i pružila je Mi. – Ovo je Dijep Hai, moj najmlađi sin. Zgodan je, zar ne?

Mi nije želela da pogleda sliku, iskreno, nije marila za tamo nekog nepoznatog momka koji živi u kalifornijskom raj, ali rešila je da joj udovolji. Pogledaće sliku uz sve one komentare koji se u takvim prilikama podrazumevaju. Reći će Ko Na da joj sin liči na filmsku zvezdu i onda će naći neki izgovor da zbríše.

Kad je pogledala sliku, telo joj se odjednom primirilo, kao nebo pred oluju.

On jeste izgledao kao filmska zvezda, lep momak sa seksi razbarušenom kosom, naglašenih, jasnih crta lica. Najzanimljivija je bila neka pritajena snaga koja je prosto zračila iz njega. I taj osmeh, tek u nagoveštaju, dok gleda u nešto sa strane – Mi je zatekla sebe kako se nagine ka fotografiji. Da se bavi glumom, sve uloge opasnih junaka bile bi njegove, igrao bi telohranitelje ili majstore kung-fua. Ta slika je prosto terala čoveka da se zapitate: o čemu li on to tako pomno razmišlja? Kakva je njegova životna priča? Zašto nije nasmejan?

– Aha, vidim da se slažeš sa mnom. Rekla sam ti da je zgodan – rekla je Ko Na, značajno se osmehujući.

Mi je trepnula i prenula se iz zanosa, a onda je vratila sliku gospođi. – Da, zaista jeste. Jednog dana će još više usrećiti neku srećnicu, te će njih dvoje živeti zajedno, dugo i srećno. Ponadala se da će bar jednom zaraditi trovanje hranom. Ništa opasno po život, naravno. Samo da im bude neprijatno, veoma neprijatno. I bar malo bolno. Pa nek i oni malo pate, što da ne?

– Takođe je pametan i darovit. Završio je postdiplomske studije – dodala je gospođa.

Mi se osmehnula. – Zadivljujuće – rekla je. – Bila bih veoma ponosna da imam takvog sina. – Njena majka pak ima ćerku koja riba toalete. Potisnula je gorčinu i pognula glavu, rešena da gleda svoja posla. Od zavisti je mogla samo još jasnije da se oseća. Ali mu je svakako poželela više od jednog trovanja hranom. Moralo bi, ipak, da bude malo više pravde na ovom svetu.

– Veoma sam ponosna na njega – rekla je Ko Na. – Zbog njega sam i došla ovamo. Da mu nađem ženu.

– Aha – namrštila se Mi. – Nisam znala da i Amerikanci to rade. – To joj je izgledalo strašno staromodno.

– Ne rade, i Hai bi bio ljut da zna. Ali ja moram nešto da učinim. Njegov stariji brat ima sreće sa ženama, za njega ne moram da brinem, ali Hai ima dvadeset šest godina, a još nije

bio ni s jednom devojkom. Kad mu ugovorim sastanak, on se i ne pojavi. Kad ga devojke zovu, on im spušta slušalicu. Na leto imamo tri venčanja u porodici, tri, a da li je ijedno od tih njegovo? Nije. Pošto sâm ne ume da nađe devojku, odlučila sam da mu je ja nađem. Ceo dan sam razgovarala s kandidatkinjama. Nijedna od njih ne ispunjava moja očekivanja.

Mi je zinula u čudu. – Sve one uplakane devojke...

Ko Na je samo odmahнула glavom na njene reči. – Plaću zato što su se obrukale. Preživeće. Htela sam da vidim da li su dovoljno ozbiljne da se udaju za mog sina. Nijedna od njih nije.

– Meni se činilo da su veoma ozbiljne. – Onoliko plakanje u toaletu nije bilo foliranje, to je sigurno.

– A šta je s tobom? – Ko Na ju je ponovo procenjivački posmatrala.

– Šta sa mnom?

– Da li bi se ti udala za mog Haija?

Mi je prvo pogledala iza sebe pre nego što je spustila ruku na grudi. – *Ja?*

Ko Na je klimnula glavom.

– Da, ti. Privukla si mi pažnju.

Mi je u čudu razrogačila oči. *Kako?*

Kao da joj čita misli, Ko Na je tad rekla: – Ti si dobra, vredna devojka i lepa na neki neobičan način. Mislim da bi mogla da budeš prava za mog Haija.

Mi je samo zurila. Da joj ta isparenja iz sredstava za čišćenje nisu na kraju oštetila mozak? – Želite da se udam za vašeg sina? Ali nas dvoje se nismo ni upoznali. *Vama* se možda dopadam... – Odmahnula je glavom, nije bila u stanju da shvati šta se dešava. Ona zarađuje za život tako što *riba klozete*. – ... Ali vašem sinu se verovatno neću svideti. Deluje mi malo probirljivo, a ja nisam...

– Ma ne, ne – prekinula ju je Ko Na. – Nije on izbirljiv, on je *stidljiv*. I tvrdoglav. Misli da ne želi da zasnuje porodicu. Njemu je potrebna devojka tvrdoglavija od njega. Ti bi trebalo da ga nateráš da se predomisli.